

Είδος γλαυκός, βύας (bubo maximus) ἐνθ' ἄν.: Γνωμ.
 'Ο γούβης σκούζει γὰ νερὸ κ' ἢ κουκουβάγια ξέρα
 Ἀρχαδ. Συνών. βούβι, μποῦφος.

βούβι τό, ἀμάρτ. γούβι Πελοπ. (Λακων.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. βούβης, παρ' ὃ καὶ γούβης.
 Βούβης, ὁ ἰδ.

βουβὸ τό, Ἀνδρ. Εὐβ. Θήρ. Κρήτ. Μακεδ. (Κατα-
 φύγ.) Ναύστ. Σκίαθ. Σῦρ. κ. ἄ.
 Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἐνδιάμεσος δοκὸς τῆς στέγης μεγάλη καὶ ἀκατέρ-
 γαστος Κρήτ. 2) Μακρὰ καὶ παχεῖα ἀκατέργαστος δοκὸς
 χρήσιμος ἰδίᾳ πρὸς ναυπηγίαν Ἀνδρ. Εὐβ. Θήρ. Μακεδ.
 (Καταφύγ.) Ναύστ. Σκίαθ. Σῦρ. κ. ἄ.: Σκίζουμε ἓνα βουβὸ
 καὶ βγάζουμε πέντε φύλλα Ναύστ.

βουβόδεντρο τό, ἀμάρτ. βουβόδιδρον Λέσβ. (Ἀγιάς.)
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. δέντρο.

Μεταφ. κοινοποιούμενον μυστικόν: Βουβόδιδρον τοῦ
 ποίκασι (τὸ ἔκαμαν). Βουβόδιδρον γίνῃ (διεδόθη).

βουβόκουλλος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βουβὸς καὶ κουλλός.

Ἀλαλος καὶ ἀνάπηρος τὴν χεῖρα: Ἀν εἶδι βουβὴ βου-
 βόκουλλη, δὲν εἶδι κί τυφλὴ τυφλόκουλλη (ἐκ παραμυθ.)

βουβόμουγγος ἐπίθ. (Ν. Ἑστία 11, 194)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βουβὸς καὶ μουγγός.

Ὁ τελείως ἄφωνος: Φρ. Βουβόμουγγη σιγαλὴ (ἐπὶ
 πλήρους σιωπῆς).

βουβοπάζαρο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. παζάρι.

Ἀγορὰ ὅπου δὲν ἀκούεται οὐδεμίᾳ φωνῇ, μόνον ἐν
 ἐπφδ.: Πάω 'ς τὸ βουβοπάζαρο νὰ πάρω βουβοσίδερο, νὰ
 δώσω μὲνε τῆς κουφῆς.

βουβόπαιδο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

Παιδίον ἄλαλον.

βουβοπόταμο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. ποτάμι.

1) Ποταμὸς ἀθόρυβος. 2) Μετων. ἄνθρωπος κρυ-
 ψίνους: Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ βουβοπόταμο! Συ-
 νών. βουβόσκυλλο, βουβόσκυλλος.

βουβὸς ἐπίθ. βωβὸς Κύπρ. Σύμ. βωὸς Κάρπ.
 βουβὸς σὺνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) βουβὸ Τσακων. βου-
 βὸς Εὐβ. (Στρόπον.) βουδὸς Κάρπ. β'βὸς βόρ. Ἰδιώμ.
 δ'βὸς Θράκ. (Σουφλ.) γουβὸς Πελοπ. (Μάν.) Στερελλ.
 (Αἰτωλ.) Χίος (Καρδάμ.) κ. ἄ. γούβος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. βωβός, παρ' ὃ καὶ βουβός. Πβ.
 Σαχλίχ. Στίχ. καὶ Ἑρμην. στ. 360 (ἐκδ. G Wagner σ. 91)
 «κ' ἐγὼ θωρῶ τοὺς πῶς τρώγουν κι ὡσάν βουβὸς ἰστέκω».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἄφωνος σὺνηθ. καὶ
 Τσακων.: Φρ. Ὁ βουβὰ (χωρὶς ὁμιλίαν, σιωπηλῶς) πολ-
 λαχ. Βουβὸς γεννιέται (ἐπὶ ἀποτόμου σιωπῆς διακοπτομέ-
 νης τῆς συνδιαλέξεως) Σῦρ. Β'βὸς πιρνάει (συνών. τῇ προ-
 ηγουμένῃ) Θεσσ. Μακεδ. Παίζουμε τὸ βουβὸ (συνών. τῇ
 προηγουμένῃ) Σῦρ. Τὰ βουβὰ τῇ νυχτὸς (αἱ μεταμεσο-
 νύκτιοι ὥραι) Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Τὸ θηλυκὸ παιδί γεν-
 νιέται βουβὸ (ὅτι ὁ τοκετὸς τοῦ θήλεος δὲν ἀγγέλλεται
 ταχέως καὶ εὐχαρίστως) Κεφαλλ. Συνών. ἄγλωσσος,
 ἀλάλητος **Β** 1, ἄλαλος 1, ἀμήλαλος, ἀμίλητος **Α** 1,

ἄμιλος, βουβαῖτος, μουγγός. **β)** Ὁ μὴ παράγων θό-
 ρυβον, ἥσυχος πολλαχ.: Βουβὸ ποτάμι. 2) Πλήρης, ἐπὶ
 ξυλίνης ἀποθήκης, τοῦ ἀμπαροῦ, ὅπερ δὲν ἀντηχεῖ,
 ὅταν εἶναι πλήρης Ἡπ.: Φρ. Ἐχει τ' ἀμπάρμα βουβὰ (εἶναι
 πλούσιος). 3) Ὁ ἐνεργούμενος ἐν καταστάσει ἀπολύτου
 σιγῆς Θράκ. (Βιζ.) Μακεδ. Τήν.: Βουβὸ νερὸ (τὸ ἄλλως
 λεγόμενον ἀμίλητο νερὸ, περὶ οὗ ἰδ. ἀμίλητος **Α** 2,
 ἀσύντυχος 3. 4) Ὁ ἐνεργούμενος ἀναιμάκτως Ἀνδρ.:
 Βουβὲς βεντοῦζες, συνών. κούφες (ἰδ. κούφος), ἀντίθ.
 κοφτὲς (ἰδ. κοφτός). 5) Ὁ σκεπασμένος (ὥστε νὰ
 μὴ ἀκούεται ὁ θόρυβός του) Χίος: Βουβὸν κανάλι. Ἡ
 σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1759. 6) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου
 δὲν ἤνοιξαν ἀκόμη οἱ κάλυκες Χίος: Τὰ τριαντάφυλλα
 εἶναι ἀκόμη βουβά. 7) Κωφάλαος Σύμ. Χίος κ. ἄ.
δ) Μεταφ. ἀνόητος, βλάξ Εὐβ. (Κάρυστ.) Συνών.
 ἄλαλος 4.

Β) Οὐσ. 1) Ὑπὸ τὸν τύπ. βουβοί, ὄνομα παιδιᾶς
 Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 2) Οὐδ., ὁ τυφλοπόντικος Ἡπ.
 (Ἰωάνν. κ. ἄ.) Κέρκ. Πελοπ. (Μεγαλόπ.) Σῦρ. 3) Οὐδ.,
 εἶδος ἀφώνου μικροῦ σκολόπακος ἄγν. τόπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) καὶ ὡς τοπων.
 ὑπὸ τὸν τύπ. Βουβὸς Ἡπ. Θήρ. Βουβὸ Πελοπ. (Ἡλ.)
 Βουβὲς Πάρ. Βουὲς Κάρπ.

βουβοσίδερο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. σίδερο.

Τὸ οἶονεῖ ἄφωνον σίδερο. Ἡ λ. μόνον ἐν ἐπφδ., ἦν
 ἰδ ἐν λ. βουβοπάζαρο.

βουβόσκυλλο τό, Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλί.

Μετων. ἄνθρωπος κρυψίνους, ὑπουλος. Συνών. βου-
 βοπόταμο 2, βουβόσκυλλος.

βουβόσκυλλος ὁ, Χίος (Νένητ.) γουβόσκυλλος Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλος.

Βουβόσκυλλο, ὁ ἰδ.

βουβοστομιάζω Λεξ. Μπριγκ. Μετοχ. βουβο-
 στομιασμένος Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. στόμα. Ἡ λ. καὶ
 παρὰ Σομ.

Ἀναγκάζω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, φιμώνω. Συνών. βου-
 βαίνω 2.

βουβὸν τό, Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. κ. ἄ.)

Λέξις πεποιημένη τῆς παιδικῆς γλώσσης.

Πληγὴ, τραῦμα: Ἐκαμε βουβὸν τὸ μωρό. Συνών.
 βαβὰ 1, βαβάκι, μιμί.

βουβῶνας ὁ, Λεξ. Δημητρ. βούβωνας Κρήτ. βου-
 βῶνα ἢ, (Νουμ. 293, 7)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βουβών.

1) Ἡ βουβωνικὴ χώρα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐνθ'
 ἄν. 2) Τὸ βουβωνικὸν οἶδημα Κρήτ.

βουβώνι τό, ἀμάρτ. βουβών' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουβῶνας.

Βουβῶνας 1, ὁ ἰδ.

βουβώνω ἀμάρτ. βωβών-νω Κύπρ. βωών-νω
 Κύπρ. Μέσ. βωβώνομαι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβός.

Γίνομαι ἄφωνος: Ἐκαμέν με τῷ ἐν ἡξερᾷ εἶντα νὰ
 τῆς ἀποκριθῶ. Ἡ ρκὰ ἐβώβωσεν 'ς τὴν θωρκάν της (ἐκ
 παραμυθ. ρκὰ = γραῖα, θωρκάν = θωριάν). Ἐβώβωσεν ἢ

ώσσα μου 'πὸν τὸν φόον μου. Καλύτερα ν' εἶεν βωβώσαι
στόμαν μου (ἦτο προτιμότερον νὰ κλείσω τὸ στόμα μου.
εἶεν = νὰ εἶχεν). Τσεῖνη σὰ νὰ ἀῆς εἶπε νὰ βωβωθῇ, δὲν
βοιγε τὸ στόμα ὁλότελα νὰ μιλήσῃ (ἐκ παραμυθ.) Μέγαρ.

βούγι τό, Πελοπ. (Λεοντάρ.)

Λέξις πεπονημένη.

Φωνή, κραυγή: ἄσμ.

Κε ἀπὸ τὰ βούγια τὰ πολλὰ κεῖ' ἀπ' τοῖς πολλὰς κατάρες
ἀνοίξαν τ' ἀγομάραμα κ' ἐβγήκε ὁ Κωσταντάκης

βούγκα ἡ, Ἡπ. (Ἄρτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Κλών.) κ. ἄ.

Λέξις πεπονημένη.

1) Παιδικὸν παίγνιον κατὰ τόπους ποικίλλον, ἀποτε-
ρυνόμενον δὲ συνήθως ἐκ ξυλίνης ἢ μεταλλίνης κυκλικῆς
πλακῆς φερούσης ὁπᾶς, δι' ὧν διέρχεται σπάγγος, τῇ
βοηθείᾳ τοῦ ὁποῖου περιστρεφόμενη αὕτη παράγει βόμ-
βον ἔνθ' ἄν. Συνών. βούβα (I), βούζα (I) 3. Πβ.
βούακος. 2) Ἐπιρρηματ. ταχέως Στερελλ. (Αἰτωλ.
Κλών.): Βούγκα πααίθ'. Βούγκα ἡρθι.

βουγκανάου Θεσσ. βουγκανίζου Θεσσ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. βουκανῶ = σαλπίζω. Ὅτι παρὰ τοῦτο
ἐλέγετο καὶ βουκανίζω ἀποδεικνύει τὸ μαρτυρούμενον
οὐς. βυκανισμός = βουκανισμός.

Βομβῶ: Βουγκανίζουν τ' ἀφτιά μου σὰν καμπάνις.
Συνών. βουίζω.

βούγκουρας ὁ, Μακεδ. (Κοζ.)

Λέξις πεπονημένη.

Τὸ ἔντομον κἀνθάρος: Φουνή σὰν βούγκουρας (ἐπὶ ἀν-
θρώπου ἔχοντος χονδρὴν φωνὴν ὁμοίαν πρὸς τὸν χον-
δρὸν βόμβον τοῦ κανθάρου).

βούγκρα ἡ, Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Βλάστ.)

βούγκρα Μακεδ. (Βελβ.)

Ἄγνῳστου ἐτύμου.

1) Σκώληξ παράσιτος γεννώμενος εἰς τὸ δέρμα αἰγῶν
καὶ βοῶν Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Βελβ.) 2) Σκώ-
ληξ γεννώμενος εἰς τὰ δέρματα συνήθως βιβλίων Μακεδ.
(Βλάστ.)

βουγλώσσειν τό, ἀμάρτ. μονχλούτσιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βούγλωσσο, παρ' ὃ καὶ μούχλουσ-σος.
Βούγλωσσο 2, ὁ ἰδ.

βούγλωσσο ὁ, Κεφαλλ.—Λεξ. Περίδ. μούχλωσ-

σος Κύπρ. μούγλωσσο Καλαβρ. (Μπόβ.) μούχλουζο
Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἀγόγλωσσο Κρήτ. ἀβγόγλωσ-
σος Κρήτ. βούγλωσσα ἡ, Χίος βόγλωσσα Ἰων. (Κρήν.)
βούγλωσσο τό, Χίος βούγλουσσου Θράκ. (Αἰν.) βόγλωσσο
Ρόδ. μόγλωσσον Κύπρ. μόγλωσσο Ρόδ. γόγλωσσο
Χίος γγόγλωσσο Χίος (Καλημ.) ἀγόγλωσσο Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. βούγλωσσο, παρ' ὃ καὶ βούγλωσσον.

1) Ὁ ἰχθύς γλώσσα Θράκ. (Αἰν.) — Λεξ. Περίδ. Ἡ
σημ. καὶ ἀρχαία. 2) Τὸ φυτὸν βοιδόγλωσσα 2α β γ,
ὁ ἰδ., Ἰων. (Κρήν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Κε-
φαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ. Χίος (Καλημ. κ. ἄ.)

βουερά ἐπίρρ. (Ν. Ἑστία 11, 149) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουερός.

Μετά βοῆς: Φουγιάζουνε βουερά τὰ κλωνάρια τῶν
δέντρων.

βουερός ἐπίθ. ΚΧρηστομ. Κερέν. Κούκλ. 29 ΜΠΑ-

πανικ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 330. (Κρητικ. Ἑστ. τευχ.

14, 16) βοερός ΚΚαβάφ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 109.

Ἐκ τοῦ οὐς. βοῦη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ερὸς.

Ὁ παράγων βοῦν ἢ ὁ πλήρης βοῆς ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Σ τοῦ καφενεῖου τοῦ βοερού τὸ μέσα μέρος
σκυμμένος 'ς τὸ τραπέζι κάθεται ἕνας γέρος

ΚΚαβάφ. ἔνθ' ἄν.

Μὴ μὲ προσμένῃς πρὸ νὰ ῥθῶ 'ς τὸ βουερό ἀκρογιάλι

ΜΠΑπανικ. ἔνθ. ἄν.

Ἀπ' τοῖς φοβέρες π' ὁ οὐρανὸς ὁ βουερός ἀπλώνει

(Κρητ. Ἑστ. 14, 16).

βούζα (βάτραχος), ἰδ. μπούζα.

βούζα (I) ἡ, Θεσσ. Πελοπ. (Τριφυλ.) Στερελλ.
(Κλών.)

Λέξις πεπονημένη.

1) Παιδικὸν παίγνιον ἐκ κομβίου τιθεμένου εἰς τα-
χείαν περιστροφικὴν κίνησιν καὶ παράγοντος βόμβον Πε-
λοπ. (Τριφυλ.) 2) Λεπτὴ σανὶς τιθεμένη διὰ νήματος
εἰς ταχείαν περιστροφικὴν κίνησιν καὶ βομβοῦσα Θεσσ.

3) Βούγκα 1, ὁ ἰδ., Στερελλ. (Κλών.)

βούζα (II) ἡ, Καππ.

Λέξις πεπονημένη.

Τὸ ἔντομον τέττιξ. Συνών. τζίτζικας.

βουξανίζω Πόντ. (Οἶν.) βιξανίζω Πόντ.

Λέξις πεπονημένη ἐκ τοῦ μορ. βουζῆ ἢ βιζῆ καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. — ανίζω, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ.
ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 59.

Πληθύνομαι εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ παράγω θόρυβον
καὶ ἀπλῶς πληθύνομαι ὑπερβολικῶς ἔνθ' ἄν.: Ἐβουξανί-
ξαν τὰ μυρμήκια — τὰ φτεῖρά κττ. Συνών. βιζιλατῶ 1,
βιζινίζω 1, βιζουρίζω.

βουζβουζ μόρ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Λέξις πεπονημένη.

1) Ἡ λ. δηλοῖ ἤχον βέμβικος, ἀνέμης, ἐντόμων κττ.
ἔνθ' ἄν.: Τὰ μελεσιδᾶ εὐτάγ'νε βουζβουζ 'ς σ' ὠτία μ'
κέσ' (αἱ μέλισσαι κάμνουν βουζβουζ εἰς τὰ ὦτα μου)
Χαλδ. 2) Οὐς., εἶδος παιδιᾶς τῶν ἀρρένων παιζομένης
διὰ μᾶστιγος Πόντ. (Ὁφ.)

βουζβουζίκα ἡ, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μορ. βουζβουζ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
— ίκα.

Βέμβιξ, στρόμβος ἐκ καρύου διατρήτου κατὰ μήκος,
διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ ὁποῖου περᾶται ξυλᾶριον ὀξὺ κατὰ τὰ
ἄκρα καὶ στρέφεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὠθήσεως ὑπὸ
τῶν δακτύλων: Αἰνιγμ.

Ἀνηβαίν' ἡ βουζβουζίκα, | κατηβαίν' ἡ βουζβουζίκα,

ὅλα 'φτάγ' ἡ βουζβουζίκα

(ἡ ἀνέμη. 'φτάγ' = εὐτάγει, κάμνει). Τραπ. Συνών. βουζ-
βουστέρα 1.

βουζβουστέρα ἡ, Πόντ. (Κερασ.) βουζβουστέρα

Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. βουζβουστέρα κατὰ παρασυ-
σχετισμὸν πρὸς τὰ εἰς — στέρα λήγοντα, οἷον λαῖστέρα
κττ. Τὸ βουζβουστέρα κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Βουζβουζίκα, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ.) β) Παί-
γνιον ἀπὸ δύο καρύδια τρυπώμενα καὶ συνδεόμενα κα-
ταλλήλως, ὥστε τὸ δεύτερον νὰ στρέφεται παλινδρομι-
κῶς ἐπὶ τοῦ πρώτου Πόντ. (Χαλδ.) 2) Σφυρίκτρα Πόντ.
(Κερασ.) 3) Ἀνδρείκελον περιφερόμενον εἰς τὰς ὁδοὺς

